Kort verhaal.
Schrijver Gerard van Gemert

Project "schrijf je eigen verhaal"

Het verhaal is niet af…verzin een orgineel einde. Vooraf onderzoek in de bibliotheek, streekarchief en een film in Parkvilla. Zie website www.cultuurpalet.nl

Mijn zus

Albert wachtte tot de kaarsen uit waren geblazen. Langzaam deed hij de deken van zich af en liet hij zich uit het bed rollen.

'Ga je naar Anna?' fluisterde Pieter. Hij keek vanuit het stapelbed op Albert neer.

Albert knikte terwijl hij zijn vinger voor zijn mond deed. Niemand had in de gaten gehad dat hij zijn kleren nog aan had. Hij moest alleen zijn klompen nog aan doen. Maar dat zou hij buiten pas doen. Als hij daarmee op de houten vloer door het schooljongenspaviljoen zou lopen, zou hij zich meteen verraden.

'Doe voorzichtig.' Pieter kon nu iets harder praten omdat de andere jongens in de zaal ook zachtjes met elkaar begonnen te praten. Dat mocht natuurlijk niet, maar zodra de deur open zou gaan, waren ze altijd meteen weer stil en deden ze allemaal net of ze sliepen. 'En zorg dat Van Dalen je niet ziet. Anders zit je voorlopig binnen.'

Er ging een rilling over Alberts rug. Daar moest hij niet aan denken. Hij had een week binnen gezeten terwijl de anderen naar buiten mochten. En dat vond hij vreselijk. Bij het ontbijt had hij ruzie gemaakt met Willem en hem een klap gegeven. Van Dalen vond dat Albert schuldig was en dus mocht hij een hele week niet naar buiten. En aan de klappen die hij gekregen had, wilde hij helemaal nooit meer denken. Hij had twee weken niet normaal kunnen lopen.

'Waar heb je afgesproken?' vroeg Pieter.

'Op het houten bruggetje.' Albert stond op. Het belangrijkste was dat geen van de andere jongens in de zaal hem zou verraden. Maar ze hadden gelukkig allemaal een verschrikkelijke hekel aan Van Dalen. Dus niemand gunde die man het plezier van de ontdekking dat Albert uit de zaal was geslopen.

'Succes.' Pieter stak zijn duim op.

Albert knikte. Nu voelde hij voor het eerst echt spanning. Het was een dubbel gevoel. Het vooruitzicht dat hij straks zijn zusje weer van dichtbij kon zien, maakte hem blij. Maar hij kende ook het gevaar. De deur van de slaapzaal zou nog even openblijven, maar over een halfuur zou Van Dalen hem op slot doen. Daarvoor moest hij terug zijn, anders kon hij er niet meer in. Met alle gevolgen van dien.

En hij hoopte dat Anna het briefje ontvangen had dat hij aan Maria gegeven had. Als schoonmaakster in het Emmahuis kon zij dichtbij Anna komen. En ze was lief genoeg om hen te helpen. Tenminste dat zei ze.

Albert zat sinds 1930, nu meer twee jaar geleden, in het kinderhuis van de Martha Stichting. Sinds zijn moeder plotseling was overleden en zijn vader niet meer voor hem kon zorgen. De kinderen hier zaten er om allerlei uiteenlopende redenen. Vanwege een moeder die verslaafd was aan alcohol of ouders die te arm waren om voor hun kinderen te zorgen. Bij Albert op de slaapzaal lagen meerdere jongens die helemaal geen ouders hadden. Eentje had zelfs een paar weken op straat geleefd. En zo kon hij nog wel even doorgaan.

Albert was eerst nog naar zijn opa en oma in Bergen op Zoom gegaan voor hij hier kwam. Maar dat was geen succes. Zijn oudere broer Dirk was naar familie in Zeeland gegaan en Anna naar Friesland. Sindsdien had hij zijn broer en zus niet meer gezien. Tot nu dus.

Het was eigenlijk te bizar voor woorden. Niemand geloofde dat Anna en hij broer en zus waren. Alleen omdat zij vanuit Friesland naar Alphen aan den Rijn was gekomen en hij vanuit Brabant. Het was ook te toevallig dat ze, na twee jaar, hier weer samen waren gekomen. Want hij wist toch zeker dat hij Anna had zien lopen. Nou ja, bijna zeker.

Zou Dirk hier misschien ook zijn? Dan zou hij in het jongenshuis moeten zitten waar de oudere jongens zaten. Maar Albert wist niet precies waar dat was. Die jongens kwamen dagelijks hier naartoe om te werken of om een vak te leren. Hij had Dirk nog nooit gezien. Maar hij had er ook nog nooit goed op gelet. Misschien werkte hij wel op de kwekerij. Daar zou hij toch eens moeten gaan kijken, bedacht hij.

Eetzaal in jongenshuis

'Schiet nou op.' Pieter tikte Albert op zijn hoofd. 'Straks doet Van Dalen de deur dicht.'

Dat bracht Albert uit zijn gedachten. Hij pakte zijn klompen en hield ze in zijn hand. Op blote voeten liep hij over de koude vloer. Sommige jongens riepen iets naar Albert of stelden een vraag. Maar hij gunde zich de tijd niet om te reageren. Voorzichtig opende hij de deur, liep de hal in en deed de deur weer achter zich dicht. Nu moest hij nog proberen ongezien beneden te komen. En dan ook nog naar buiten. De buitendeur ging vaak pas laat op slot, nadat Van Dalen zijn laatste controleronde had gelopen.

Albert haalde een keer diep adem. 'Nou kom op joh,' sprak hij zichzelf moed in. Daar gaan we.'' Bovenaan de trap bleef hij staan. Met gespitste oren luisterde hij of hij kon bepalen waar Van Dalen en de anderen zich beneden bevonden. Hij hoorde Van Dalen een keer hard lachen. Zo te horen waren ze in de kamer waar ze iedere avond zaten als alle kinderen in bed lagen. Albert hoopte dat ze daar nog even bleven zitten.

Op zijn tenen daalde hij tree voor tree af. Op de op een na onderste wachtte hij af. Nu moest hij vanaf hier ongezien bij de deur zien te komen. En zonder dat iemand het door had ook nog naar buiten.

Albert beet op zijn onderlip. Hij wachtte tot er wat meer geluid uit de kamer kwam en maakte vervolgens de overstap van de trap naar de deur. Omdat Van Dalen weer overdreven hard lachte, kon Albert meteen de deur openen en naar buiten gaan. Het zachte gepiep van de deurklink kon niemand gehoord hebben. Toch?

Gelukkig was er net genoeg maanlicht dat tussen de bomen in het park door scheen. Dan hoefde hij niet helemaal op de tast naar het bruggetje. Voorzichtig zette hij zijn klompen op de natte grond. Hij stapte erin en maakte nauwelijks geluid toen hij bij het huis vandaan liep. Een koude wind waaide over zijn kale hoofd.

Albert probeerde de plattegrond van het terrein voor zich te zien. Het bruggetje lag ongeveer halverwege het jongenspaviljoen en het meisjeshuis. Hij moet een stukje naar links en meteen na de laatste boom naar rechts. Daar had je links en rechts een vijver. En daartussen in was het bruggetje waar hij met Anna had afgesproken.

Tot nu toe was alles gegaan zoals gepland. Maar als zijn briefje Anna niet bereikt had, was alles voor niets geweest. Na een minuut draaide Albert zich om. Bij het huis was het nog steeds rustig. Het leek erop dat hij ongemerkt was weggekomen. Albert zuchtte van opluchting.

Even twijfelde hij erover of hij met zijn klompen in het gras moest gaan lopen zodat hij nog minder geluid maakte. Hij besloot het niet te doen. Als Anna al bij het bruggetje was, kon ze hem nu horen.

Het water in de vijver kabbelde rustig tegen de oever. Het was een rustgevend geluid. Precies het tegenovergestelde van hoe Albert zich voelde. Hoe dichter hij bij het bruggetje kwam, hoe onrustiger hij werd. Was dat een voorgevoel? Een verkeerd voorgevoel?

Nog twee passen en dan had hij zicht op het bruggetje. En zou hij weten of zijn briefje Anna had bereikt. En, als dat zo was, of het haar gelukt was hier naartoe te komen.

Albert hield zijn adem in en ademde daarna diep uit. Gelukkig, ze stond er. Helemaal aan de andere kant van het bruggetje, met haar rug naar hem toe. Blijkbaar had ze het geluid van zijn klompen op het pad nog niet gehoord. Hij liep verder en zette zijn voeten iets harder neer dan ervoor. Nu moest ze hem wel horen.

Maar Anna draaide zich nog steeds niet om. Albert voelde zijn ademhaling versnellen op het moment dat hij het bruggetje opliep. ‘Hallo Anna,’ zei hij zacht. En meteen dat hij het zei dacht hij: Is dit Anna wel?